

volt. Amikor évfolyamtársai elhagyták az intézetet, a bizonytalan ismeretlenbe indultak, s igyekeztek legalább valamilyen szakközépiskolába bejutni, ahol legalább diákkotthon is van, vagy valamilyen munkát találni, hogy úgy-ahogy meg tudjanak élni - Szonya már önálló ember volt. A telep lakói a fölöslegüket egy felvásárlónak adták át. A településeken megtermett zöldséget, gyümölcsöt aránylag magas áron vásárolták föl. Az Európai Unióba szállították azt, szaktoltokba, ahol tiszta környezetben termesztett biotermékeket árultak. Szonya is a felvásárlónak adta el a saját birtokán termesztetteket. Bár az is igaz, hogy termése nagyobbik hányadát az egyenesen hozzá járó városlakók vásárolták fel, akik hallottak a különleges leányról és annak mesebeli birtokáról.

Szonya ráadásul gyógynövényeket is szedett és sok embernek segített megszabadulni betegségeitől.

Történt egyszer, hogy Egyik érkezett szüleihez látogatóba, akik már állandó jelleggel saját családi birtokukon éltek. Egyik már három éve egy híres amerikai egyetemen tanult. Éppen egy bonyolult műtét előtt állt. Valószínűleg a tengerentúli víz és az ottani étel okozott rendellenességeket a májában és a veséjében. A műtét előtt Egyik egy hetet szeretett volna vendégeskedni szüleinél. Zinajda, Egyik édesanyja, felajánlotta neki:

- Kisfiam, figyelj, mi lenne, ha elmennénk a mi helyi gyógyítónkhoz. Hátha segítene.

- O, jaj édesanyám, milyen században élünk? Odaát, Nyugaton, az orvostudomány már réges-régen nagyon magas színvonalon van. Kivágják, amit kell és lecserélik. Ne aggódj! Nem megyek én semmilyen javasasszonyokhoz. Az ilyenek már a régmúlté.

- Nem is mondom én neked, hogy javasasszonyokhoz menjünk. Gyere, no, menjünk el ahhoz a lányhoz, akire biztos emlékszel. Az intézetből jött hozzánk és mindenki csodálkozására egyedül kezdte elrendezni a telep szélén

a neki ajándékozott hektár földet.

- Ja, a Picur? Valami rémlik.

- Nem holmiféle Picur ő, kisfiam, hanem igenis nagyra becsült ember! Az ő telkén természetekért a felvásárló bizony még a kétszeresét is hajlandó megadni. Gyógynövényeiért messze helyekről járnak hozzá az emberek, holott nem is csinál semmilyen reklámot magának.

- Ugyan honnan tud a Picur ilyeneket?

- Hiszen már elsős kora óta minden nyarat saját telkén töltötte, és minden telet azzal múlatta, hogy nap, mint nap különböző könyveket olvasott a növénytermesztésről és a népi gyógyászatról. A gyermeki ész olyan éles, mint a beretva, mindet elraktároz. Persze a könyvekből is sok mindent merített. Az emberek mégis azt beszélnek, hogy ő maga sokkal többet tudott már azelőtt is. Még azt is beszélnek, hogy a növények értik őt. Beszélget velük.

- Nahát, a Picur! Mennyit kér a gyógyításért?

- Van, amikor elvesz érte pénzt, de van, amikor ingyen gyógyít. A múlt ősszel találkoztam vele a tónál. Belenézett a szemembe és mondta is nekem: „Zina néni, nem jól néz ki a maga szeme fehérje. Tessék, itt ez a gyógynövény, tessék csak belőle teát készíteni és iszogatni, majd elmúlik.” Bizony el is múlt! A szemem fehérje tényleg nem is volt rendben, mert fájt a májam. Most már bezzeg nem fáj. Menjük el fiacskám, lehet, hogy segít rajtad is!

- Hát, bizony, édesanyám, nem csak a májam. Már megállapították a diagnózist - kiveszik a vesémet is. Nem segítenek itt már semmilyen főzetek. De azért menjünk el, kíváncsi vagyok Picur birtokára. Úgy hírlük, olyan, mint egy valóságos Paradicsomkert.

***

- Hát, ez igen! Remekül elrendezett itt mindent - mondta Egyik nem titkolva lelkesedését, amikor édesanyjával Szonya telkéhez értek. Amíg az emberek a településen

minden erejüket a villák, sőt kőfalak építésébe fektették, Szonya ténylegesen is egy Édenkertet létesített. Nézd csak, édesanyám, micsoda élő sövényt nevelt ki!

- Ha a kertjét látnád, nem így lelkendeznél. De igen keveseknek engedi meg ám, hogy oda belépjenek! - jegyezte meg Zinajda.

Megnyitotta a kaput és jó hangosan elkiáltotta magát:

- Szonya, ha itthon vagy, gyere ki! Szonya, itthon vagy?

A házikó ajtaja - a régi építkezési lakókocsi - megnyílt és a lépcsőre egy lány lépett. Bájos mozdulattal hátravetette vaskos szőke copfját. Meglátta Zinaidát fia kíséretében és arcát elöntötte a pír. Begombolta blúza felső gombját, amely rugalmas mellét takarta, s a fiatal tündérszép leány lány, könnyed, de ugyanakkor kecses léptekkel lefutott a lépcsőről és elindult a kapu felé vezető utacskán, ahol Zinajda és Egyik álltak.

- Jó napot kívánok, Zina néni! Üdvözlöm, Eduárd! Ha akarnak, tessék, térjenek be hozzám, házamba vagy a kertembe.

- Köszönjük szépen a meghívást, szívesen betérünk - válaszolta Zinajda.

Egyik azonban semmit sem mondott, még köszönni sem köszönt.

- Tudod, Szonya - folytatta Zinajda a kerten át vezető úton - gondja van a fiamnak, műtét előtt áll. Bár az is igaz, hogy Amerikában fogják műteni, de valahogy mégsem hagy ez engem, egy anyát, nyugodni.

Szonya megállt, megfordult és megkérdezte Egyiket:

- És ugyan mije fáj, Eduárd?

- A szívem - válaszolta visszafojtott hangon Egyik.

- Hogyhogy a szíved? - kiáltott fel Zinajda. - Nem azt mondtad, hogy a májad, a veséd? Hazudtál, hogy megnyugtass?

- Nem hazudtam. De most a szívem, édesanyám, úgy ver, nézd. Tedd ide a kezed, hogy dübörög! - fogta anyja kezét

és a szívére helyezte - Érzed? Rögtön kiugrik és megreped, ha azonnal nem veszed rá e tündérszép leányt, hogy most, azon nyomban legyen a feleségem.

- Jaj, te huncut, viccelni szottyant kedved - nevetett Zinajda - Tisztára halálra rémisztettél.

- De én nem viccelek, édesanyám! - válaszolta komolyan Egyik.

- Hát, ha nem viccelsz - folytatta vidáman Zinajda -, akkor tudd meg, hogy Szonyához már a fél település küldött kérőket, mégis mindenkit kikoszarozott. Nem akar ő férjhez menni. Tessék, itt vagy, kérdezd meg magad, miért nem akar férjhez menni, de anyád ebbe ne ráncigáld!

Egyik Szonyához lépett és csendesen megkérdezte:

- Szonya, miért nem ment még senkihez sem férjhez?

- Azért - mondta halkán Szonya -, mert én, Egyik, terád vártam.

- Nahát, micsoda tréfát űztök ti egy édesanyából?!

- Áldj meg minket, édesanyám, azonnal, mert én nem viccelődöm! - mondta határozottan Egyik és kézen fogta Szonyát.

- Én sem viccelek, Zina néni - mondta komolyan Szonya.

- Nem vicceltek?... Vagyis te is, Szonya... Nem viccelsz?... Rendben, de ha egyszer nem, akkor miért nevezel engem néninek, nem pedig mamának?

- Jól van. Mamának fogom nevezni - mondta remegő hangon Szonya és miután egy lépést tett Zinajda felé, határozatlanul megállt.

Zinajda képtelen volt azonnal felfogni, mi is történt valójában - élcelődnek, tréfálkoznak vele? Komolyan figyelte hol Szonya, hol a fia arcát... Majd végül megértette a fiatalok szándékainak komolyságát, s miután felfogta azt, szinte Szonyára vetette magát, megölelte és elsírta magát:

- Szonya, Szonyecska, kislányom, ó, jaj, értem én már, ti

ezt komolyan gondoljátok!

Szonya válla is remegett, átölelte Zinajdát és ő is megismételte.

- Igen, mama, komolyan. Igen, nagyon komolyan.

Ezután a fiatalok, kézen fogták egymást, lassan és senkire sem figyelve maguk körül a település utcáján **Egyikek** birtoka felé indultak. Elöl Zina ment. Egyszerre sírt is, nevetett is és be nem állt a szája úgy újságolta mindenkinek, akire ráakadt:

- Megérkeztünk... Ők meg - rögvest egymásba szerettek... Én meg - már áldásom is adtam rájuk... De azért eleinte mégis azt gondoltam, vicc, tréfa az egész. Ők meg - csak úgy, ripsz-ropsz egymásba szerettek. Én meg mondanám, hogy... De erre ők - esküvőt, édesanyám, még ma! Jaj, jóemberek, hát hogy lehet ilyet még gondolni is? Fel kell az ilyesmire készülni! Hivatalosan. Nem megy ez csak úgy!

Amikor körülbelül ugyanilyen halandzsza beszédet hallott tőle az eléjük induló férje, a vállalkozó, Egyik édesapja, a fiatalokra nézett és így szólt:

- Te, Zinajda, mint mindig, csak locsogsz-fecsegsz. Na és mi van? Hogy ne lehetne az esküvőt megtartani még ma? Csak nézd meg a fiatalokat! Nem majd kell őket egybe adni, hanem rögvest, most azonnal.

Egyik édesapjához lépett és megölelte.

- Köszönöm, édesapám!

- Ugyan már... Mit köszönsz. Nem kell itt engem ölelgetni. Kiabálni kell! Csókot!

- Csókot! Csókot cuppanósat! - kiabálták az összesereglett emberek.

Egyik és Szonya a település szeme láttára először csókolták meg egymást életükben. Az esküvőre a település apraja-nagyja összesereglett, ki akkor otthon volt. A sebtében, kint a szabadban, a friss levegőn összeállított asztalt is együtt terítették meg. Az esküvőre összesereglettek nem „üvöltöztek”, ahogy az az orosz italozásokon

szokás, hanem énekeltek, daloltak egészen késő éjszakáig.

A fiatal házaspár - a szülők könyörgésének nem engedve - nem a kacsalábon forgó palotára hasonló villába költözött, hanem Szonya apró házikójába.

- Értsd meg, édesapám - mondta Egyik -, itt a fél hektárra mindenféle gazdasági épületekkel felépítettük ezt a palotát. De olyan szép, ahogy az Szonyánál van, nálunk nincs, olyan levegője, amilyen neki van, nekünk nincs. A felét az egésznek le kellene rombolni.

Ezután a vállalkozó egy álló hétig ivott. Majd mindenki csodálkozására elkezdte lerombolni az épületeket. így dühöngött közben:

- A butaság emelt titeket, az unokák nem fognak akarni ilyen katakombákba költözni.

S boldogan élt Szonya és Egyik...

Állj! Már a jövőről kezdtem beszélni. A jövő feltétlenül gyönyörű lesz. De a jelen? A jelenben Harkov városában van egy egészen jó gyermekotthon. S él is benne egy kislány, akit Szonyának hívnak. Szonya már a harmadik osztályba lépett, de egyhektárnyi saját földje nincs, ugyanúgy, ahogy Tanyának, Szerjocsának és Kátyának sincs... és más több százezer gyermeknek a gyermekotthonokban. Az Ukrán Tanács még napirendjére sem tűzte azt a tervezetet, mely arról szól, hogy lakosainak - többek között az árva gyermekeknek - életfogytiglani használatra utaljon ki földet, hogy azon létrehozassák saját családi birtokukat. A Fehérorosz Duma, de az Orosz Duma sem... Meg fogják nekik ezt a gyermekeik bocsátani? Meg tudják ezt a mai képviselők maguknak bocsátani?